

вила на музиката, но тѣ още не го разбиратъ, вследствие на което излиза цѣла бъркотия. Той дава тонъ съ камертона си, свири имъ съ своя инструментъ, но тѣ пакъ не го разбиратъ. Капелмайсторътъ разбира своитѣ музиканти, влиза въ положението имъ, знае, че тѣ ще започнатъ да свирятъ, както той иска, и затова има търпение да дочака времето, когато музикантитѣ ще го задоволятъ. Които слушатъ отвънъ, ще кажатъ: Тѣзи музиканти за нищо ги не бива, нищо нѣма да излѣзе отъ тѣхното свирене. Сжщо така мнозина, като не разбиратъ живота, прибързватъ въ заключенията си и казватъ: Тази музика нищо не струва. Който се произнася така леко и прибързано за живота, той е случаенъ посетителъ; едва що чулъ първия тонъ отъ музиката и казва: Тази музика нищо не струва. Питамъ: при това положение, какво трѣбва да прави човѣкъ? Ще кажете, може би, че нищо друго не остава на човѣка, освенъ да умре. Кой отъ васъ е билъ въ недрата на смъртѣта, да знае, какво тя представя? Ако смъртѣта е нѣщо толкова желанно, което разрешава задачитѣ на живота, тогава, нека всички хора пожелаятъ смъртѣта. Въ сжщностъ така ли е? Днесъ хората се плашатъ отъ смъртѣта, въпрѣки това, като се намѣрятъ въ безизходно положение, пакъ къмъ нея се обръщатъ. Всички казватъ, че нѣма по-страшно нѣщо отъ смъртѣта, а при това я желаятъ. Какъ ще се обясни това противорѣчие? Това противорѣчие произтича отъ неразбиране на вътрешнитѣ процеси на живота. Когато хората, даже и най-напредналитѣ, се натъкнатъ на голѣми страдания и изпитания, тѣ мислятъ, че и Богъ престава да се интересува отъ тѣхъ. Ще чуete даже нѣкой да казва за Бога, че Той не се интересува отъ страданията на хората, защото самъ нѣма никакви страдания. Ако е въпросъ за страдания, за неприятности и безпокойствия, Богъ има най-много отъ всички. Ако съберете на едно мѣсто страданията на цѣлото човѣчество, отъ милиони години насамъ, Богъ прекарва повече отъ това само въ единъ день даже, но при това Той е винаги щастливъ и доволенъ. Неговиятъ миръ никога не се нарушава. Ще кажете: Какъ е възможно това? Питамъ: мислите ли, че океанътъ не усѣща всичката тиня, всичката калъ, която се влива въ него отъ хилядитѣ мжтни рѣки? Океанътъ усѣща, чувствува всичко това, но търпи, понася тия несгоди, като временни положения, защото знае законитѣ. Той разбира